

have været i Stand til at se Tiden an med Hensyn til sine Indkøb. Som Forholdet nu var, hvor vi ikke havde Kul til mere end 1, højst 2 Maaneders Forbrug, var Statsbanerne stillet i en Tvangssituation, saaledes at vi var nødte til at købe baade til det løbende Forbrug og til Anskaffelse af Reserver. I Stedet for at være dækkede af en stor Kulbeholdning til en relativ lav Pris stod Statsbanerne saaledes i Begyndelsen af 1920 med en meget ringe Beholdning, og dette i Forbindelse med de ganske overordentlig truende Fremtidsudsigter maatte efter min Mening føre til, at Statsbanerne betragtede det som en Pligt at skaffe saa store Kulbeholdninger hjem, som det paa nogen Maade var muligt, baade til Dækning af Forbruget og til Op-hjælpning af Reservebeholdningen. Ved Vurderingen af, hvor store Kvanta man skulde købe, var man selvfølgelig henvist til et Skøn, men det vilde dog — det tror jeg, enhver vil indrømme — have været ganske urigtigt handlet af Statsbanerne, om de ikke ved dette Skøn havde taget Hensyn til de Erfaringer, som var indhøstet i Aaret forud, og det saa meget mere som Kulsituationen i Foraaret og Sommeren 1920 var mere alvorlig, end den nogen Sinde havde været, netop fordi Kulstrejken i England stod truende i Baggrunden. Det var heller ikke Statsbanerne alene, der nærede Frygt for Efteraaret og Vinteren 1920, denne Frygt deltes af alle baade her hjemme og i Udlandet, og i Pressen drøftede man Kulspørgsmaalet under Synsvinklen: Katastrofe. Dette er noget, enhver ved.

Nu er det allerede fremdraget, hvorledes de officielle Institutioner tog Affære, Den overordentlige Kommission ved sin Skrivelse af 11. Maj til Indenrigsministeriet og Statens Kulfordelingsudvalg ved sin Skrivelse af 7. Juni. Jeg maa maaske have Lov til at sige, at disse Forhold undertiden fremstilles ret misvisende. Saaledes fremstilledes det i Dagbladet „Børsen“ for 12. Januar, som om disse officielle Institutioner gennem det Standpunkt, de indtog, slet ikke havde noget Ansvar for, at der er blevet indkøbt store Kvanta amerikanske Kul. Denne Artikel i „Børsen“ indeholder saa mange misvisende Ting, at jeg er nødt til at nævne den — jeg maa maaske samtidig have Lov til at tilføje, at jeg beklager, at en saadan Artikel kan fremkomme i „Børsen“, da dette Blad ellers altid, efter min Opfattelse, befitter sig paa at fremstille den Slags Forhold sagligt. Det hedder bl. a. til Undskyldning, om jeg saa maa sige,

for Den overordentlige Kommission, at denne, da den afgav sin Indstilling, var uvidende om de omfattende Kulindkøb, Statsbanerne havde gjort, ligesom Statens Kulfordelingsudvalg var ubekendt med Statsbanernes Transaktioner paa dette Tidspunkt, da det afsendte sin Skrivelse Som om dette skulde have nogen Indflydelse paa disse Institutioners Stilling! Da Den overordentlige Kommission sendte sin Skrivelse til Indenrigsministeriet, havde Statsbanerne, som det vil fremgaa af den Redegørelse, jeg har sendt Finansudvalget, købt i alt 71 500 Tons, med andre Ord godt og vel til 2 Maaneders Forbrug. Jeg skal her indskyde, at disse 71 000 Tons var købte, før jeg tiltraadte som Trafikminister. Skulde Købet af disse 71 000 Tons virkelig have nogen Indflydelse paa Den overordentlige Kommissions Stilling til dette Forhold? Den overordentlige Kommission mente jo, at vi skulde have mindst 1 Million Tons! Og skulde den Omstændighed, at Kulfordelingsudvalget, da det afsendte sin Skrivelse af 7. Juni, var ubekendt med dette Køb, have nogen Indflydelse paa Udvalgets Stilling? Kulfordelingsudvalget fremhævede jo, at vi skulde købe i store Kontrakter fra 50 000 til 200 000 Tons! Da Kulfordelingsudvalget afsendte sin Skrivelse den 7. Juni, havde Statsbanerne i alt købt 124 000 Tons eller til ca. 4 Maaneders Forbrug.

Jeg skal i samme Forbindelse gøre opmærksom paa et Interview, som Dagbladet „Politiken“ har haft med Kommunaldirektør Westergaard, som efter min Mening gør sig skyldig i en meget grov Fejltagelse. Han siger, at Kulfordelingsudvalget i sit Møde den 19. Juli fik at vide, at Statsbanerne indtil dette Tidspunkt havde købt 390 000 Tons. Det er rigtigt, men saa føjer han til: Største Delen af disse var købt, inden Kulfordelingsudvalget overhovedet satte sig i Bevægelse. Dette beror paa en Fejltagelse af Kommunaldirektøren; for der var kun købt 124 000 Tons af de 390 000 Tons, da Kulfordelingsudvalget satte sig i Bevægelse, og 124 000 Tons er nu en Gang ikke største Parten af 390 000, men mindste Parten. Jeg vil gerne henlede radikale Blades Opmærksomhed paa dette Forhold; de har i de sidste Dage været overordentlig glade for Kommunaldirektør Westergaards Udtalelser; men nu vil de sikkert oplyse deres Læsere om, at denne Udtalelse beror paa en Fejltagelse. Da jeg nu er ved dette Interview af Kommunaldirektør Westergaard, skal jeg tilføje, at naar Kommunaldirektøren senere fortsætter: Under disse Omstændigheder maatte Statens Kulfor-